

အနာဂတ်အိမ်မက်စာပေ

သုန္ဒရီ

ပြာမမြေနှင့်မာကေး?

မထီတထီဟာသဝတ္ထုမြတ်

ချစ်ခြင်းငယ်တူပြိုင်

မိမိ၏ အိမ်ထဲသို့ ဒေါသတကြီးဝင်လာသော အောင်မြကို သူကြီး ဦးစံရက အထိတ်တလန့် လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ အောင်မြ။ မင်းစိတ်ကို နည်းနည်းထိန်းပြီး အဖြစ်အပျက်ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါဦး။”

အောင်မြက အံ့ကြိတ်ပြီး သွားကြားက လေထွက်သော အသံနှင့် ဖြေ၏။

“ကျုပ်အမှုဖွင့်ပြီး တရားစွဲချင်လို့ပါ သူကြီး။”

“ဟေ . . . ဘယ်သူ့ကို စွဲမှာလဲကွ။ ဘာအမှုလဲ”

အောင်မြက ဒေါသကို မနိုင်ရင်ကာ ထိန်းချုပ်ထားသော အစ်တစ်တစ် အသံဖြင့် ဖြေ၏။

“မယားခိုးမှုပါ သူကြီး။”

“ဟေ”

သူကြီး၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တို့ အောက်ခြေလွတ်သွား၏။ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အောင်မြင်မိန်းမ မိစံလှက သူကြီး ဦးစံရနှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသော မိန်းကလေးကိုး။ ရုပ်ရည်အနေအထားက အောင်မြကိုပင် ကံကောင်း၍ ရထားသော ရုပ်ရည်မျိုး။ စရိုက်ကျတော့လည်း လေနှင့် ဝမ်းမကွဲသော အူလည်လည်ထဲက ဖြစ်၏။ လော်လည်ဖောက်ပြားရန်မဆိုထားနှင့်၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် ဟုတ်တိပတ်တိ ထွက်တတ်သူ မဟုတ်။ ဘယ်သူနှင့် ဘယ်လိုများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ အောင်မြက သဝန်တိုတာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပေးမှ ဖြစ်မည်။

“မိမိလှက ရိုးရိုးအေးအေး ငါ့အမျိုးပါကွ။ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းက ဘာတွေ သက်သေသက္ကာယပြနိုင်လို့ အမှုက လုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်း အောင်မြေရာ”

အောင်မြက တော်တစ်ချက် ပြင်းစွာ ခေါက်၍ ဆောင့်အောင့်အောင့် သံပြတ်နှင့် ဖြေသည်။

“တောက် . . . ကျုပ်တရားစွဲမှာက ဟိုကြာကူလီ မယားခိုးကြီး ကိုကြီးကျော်ကိုဗျ”

ဗုဒ္ဓေါ . . . မြတ်စွာဘုရား၊ ကိုကြီးကျော်ဆိုတာက ကျော်တင့်လား၊ ထွန်းကျော်လား။ ကျော်တင့်က မိမိလှ၏ အစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲ။ ထွန်းကျော်ဆိုတာက အောင်မြ၏ မယားညီအစ်ကို။ မိမိလှအစ်မ၏ ယောက်ျား။ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းကိစ္စတွေ ဖြစ်လေသလား။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် ရှက်စရာ ကိစ္စတွေတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ရှင်းအောင် မေး၍ မကျော်ခင် ကျိတ်၍ ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဟိုလေ . . . ကိုကြီးကျော်ဆိုတာ ကျော်တင့်ကို ပြောတာလား၊ ထွန်းကျော်ကို ပြောတာလားဟင်၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြလို့လဲ”

အောင်မြက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် စုတ်ချက်သပ်၍ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး သူကြီးရာ၊ ကျုပ်က အမျိုးချင်းတွေ စွပ်စွဲလောက်တဲ့အထိ သဘောထားသေး ပျံ့မလားဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုကြီးကျော်လဲဟင်”

အောင်မြက နာကြည်းသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်၏ ။

“၃၇ မင်းထဲက ပခန်းမင်းကျော်စွာ”

“ဟေ”

သူကြီး ဦးစံရ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရလေ သည်။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ အလန့်တကြားခုန်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏ ။ ထစ်ငေါ့တုန်ယင်စွာဖြင့် နှစ်သိမ့်စကားဆိုမိသည်။

“စိတ်ကို သတိနဲ့ ထိန်းမှပေါ့ ငါ့တူရယ်”

“ဘာဗျ။ သူကြီးက ကျုပ်ကို စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်တယ်လို့ပြောချင်တာလား”

အောင်မြ၏ ဒေါသက သူကြီး ဦးစံရကိုပါ ပူးတွဲစာရင်းသွင်းလာသည်။

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူး အောင်မြရယ်။ မင်းပြောတာကြီးက မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါ။ ငါ့တူမ မိစ်လှက အူလည်လည်ပါကွ။ အခုတော့ လူတင်မက နတ်နဲ့တောင် ကျူးကျူးကျော်ကျော် လော်လည်နေတယ်ဆိုတော့ . . .။ နောက်ပြီး ပခန်းမင်းကျော်စွာက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ပွေစရာ မိန်းမတွေ ပုံလို့ပါဟ။ ဒီရွာကြိုရွာကြားက မင်းတောင် မျက်စိမှောက်ပြီး ယူထားမိတဲ့ မိစ်လှလို ရုပ်မျိုးကို ထည့်စဉ်းစားမယ် မထင်ပါဘူးကွာ . . .”

သူကြီး၏ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်သော စကားက အောင်မြ၏ ဒေါသကို ဒီဂရီတက်သွားစေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူကြီး။ အမှုမဖွင့်ခင်ကတည်းက တရားခံဘက်ကို ပင်းနေတဲ့ သဘောလားဗျ။ လိုက်ချင်း လိုက် ကိုယ့်ရွာသားဘက်က ကိုယ်လိုက်ရမှာပါဗျာ”

ယခင်က မိမိ၏ တူမနှင့် ရထားသော အောင်မြကို သူကြီးက ငယ်နိုင်ပင်။ ခုတော့ . . . မစိတ်မွန်နေသော အောင်မြကို လက်လွှတ်စပယ် မဟောက်ရဲ။ နောက်ပြီး နတ်ကို တရားစွဲမည်ဟု ဆိုနေသဖြင့် စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသည်ဟု သံသယရှိထားတာကလည်း ပါသည်။

မတော် စိတ်ဖောက်ပြီး အန္တရာယ်ပြုနေမှဖြင့် ခက်ပေလိမ့်မည်။

“အေးပါကွာ . . .။ ငါက ဖြစ်နိုင်ခြေနည်းတဲ့ အကြောင်းပြောပြတာပါ။
မင်းဘက်က ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှိရင် ငါ့ကို အသေးစိတ်ပြောပြမှပေါ့ကွ။
ဒါမှလည်း ငါက စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ ရမှာပေါ့ကွ”

မျက်နှာချိုသွေး၍ လေအေးကလေးနှင့် ချောပြောရ၏ ။ အောင်မြင်
ရင်ဖွင့်တော့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်လောက်တုန်းက မိမံလှ ကျွန်တော့်ဆီမှာ
ခွင့်တောင်းတယ်။ အိမ်တွင်း အုန်းဆွဲရင်းနဲ့ နတ်ပွဲသေးသေးလေး လုပ်ချင်တယ်တဲ့။
ကျုပ်ကလည်း လုပ်ပေါ့။ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ နတ်ကတော် ရွှေကို ခေါ်ပြီး
နတ်တင်ပါလေရော။ အဲဒီ မှာ ကိုကြီးကျော်က မိမံလှကို လိပ်ပြာလှလို့ဆိုပြီး
တော်ကောက်လိုက်သတဲ့။ အကောင်အထည်မမြင်ရဘဲ ကိုယ်ကျွေးမှ စားရတဲ့
နတ်က မိမံလှကို ယူချင် ယူပေါ့။ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ သူက
နာမည်လောက်ပဲ ခံတဲ့ဟာ။ သဝန်တိုစရာလို့ကို မထင်ဘူး။ ကျုပ်က
သဘောထားကြီးသလောက် ဒီအရက်သမားနတ်က
တဖြည်းဖြည်းလွန်လာတယ်ဗျာ”

သူကြီး ဦးစံရ . . . ရင်တဖိုဖိုနှင့် နားထောင်နေရာမှ သိချင်စိတ်ကို
မအောင့်နိုင်ဘဲ ညောင်နာနာသံလေးနှင့် ဝင်မေးမိလေသည်။

“သူက ဘယ်လိုတွေ လွန်လာလို့လဲ . . . ငင်”

“မိမံလှကို တော်ကောက်ပြီး နှစ်ရက်လောက် ကြာသွားတဲ့ ညကပေါ့ဗျာ။
မိမံလှ အိပ်ရင်းကနေ အသံနက်ကြီးနဲ့ ထအော်ပါလေရော။ ကျုပ်လည်း
လန့်နိုးသွားတာပေါ့။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ မိမံလှကို ရေတွေ ဘာတွေ
ခပ်တိုက်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ မေးကြည့်တာပေါ့”

သူကြီးက စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီး

ခါးပင်အရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်းလာခဲ့သည်။ အောင်မြင်က ဒေါသသံနှင့် ဆက်ပြောနေ၏ ။

“သူကြီးပဲ ကျုပ်ဘက်က စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ။ မိစ္ဆာလှကို လောလောဆယ် ရုန်းကန်ကျွေး နေရတာ က ကျုပ်ပါဗျ။ ကျုပ်က တရားဝင်လင်ကြီးပါ။ အဲဒီ အရက်သမား မယားခိုးက အိပ်မက်ထဲမှာ မိစ္ဆာလှကို ကြိမ်းသတဲ့။ မိစ္ဆာလှကို ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အိပ်တာ မမြင်ချင်ဘူးတဲ့ လေ။ နောက်တစ်ခါအိပ်တာ မြင်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အသေပဲဆိုပြီး လက်ထဲက ဓါးနဲ့ ပိုင်းပြသတဲ့ ဗျာ။ ဒါကြောင့် လန့်ပြီး နိုးလာရတာ တဲ့”

အောင်မြ စကားလက်စသတ်သွားသော်လည်း သူကြီးက အူလည်လည်နှင့် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“အဲ . . . အဲဒီ တော့ ဘာ . . . ဘာဖြစ်သလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . သူကြီးရာ . . . ခံပြင်းလွန်းလို့ပါ။ ကျုပ်က ငယ်လင်ငယ်မယားမို့ ရှာဖွေကျွေးခဲ့ရတာ ကျွဲပခုံးတောင် ထလို။ မနေ့ တစ်နေ့ကမှ ပါးစပ်နှင့် သူတစ်ပါးမယား ကြာခိုတဲ့ ကောင်က အာဏာတွေ ပါဝါတွေ ပြလိုဗျာ။ လင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က လင်ငယ်ကြိမ်းတာကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလား။ ပြောစမ်းပါဦး”

အောင်မြ၏ ရင်နှင့်ဖွယ် ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ယောက်ျားချင်းကိုယ်ချင်းစာ၍ မျောပါသွားရလေပြီ။ သူကြီး မျက်နှာကြီး နီလာ၏ ။ လက်သီး နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏ ။ အံ့ကြိတ်သံများက တကျိီကျိီ မြည်လာ၏ ။ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်၏ ။

“တောက် . . . လင်မယားကြား စော်စော်ကားကားကွာ။ ကြာကူလီမယားခိုးက လူပါးဝလို့၊ အဲလေ . . . နတ်ပါးဝလို့။ ငါ့တူမရဲ့ တာဝန်ကို ထမင်းဘယ်နှလုတ်စာ တာဝန်ယူဖူးလို့ သူက ကြိမ်းရတာ လဲ။ သူ့ဘာသာသူ

ဘာကြိမ်းကြိမ်း အောင်မြင် ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ ဒီထက်လွန်လာရင် ငါရှိတယ် ...
ကြားလား”

သူကြီးနှင့် အောင်မြင်တို့ သဘောချင်းထပ်၍
တစ်သားတည်းကျသွားလေပြီ။ အောင်မြင်၏ မျက်နှာရော၊ လေသံပါ
ပြောင်းသွားလေသည်။ နာကြည်းဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့် အမူအရာမှ
ချိုးပွဲချင့်တော့မည့် အမူအရာဖြင့် အသံတွေ တုန်ပြီး ပြော၏ ။

“ကျုပ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး သူကြီးရယ် ... ဟင့် ... ဟင့်။ မိစံလှက
ဂရုစိုက်ပြီး ကြောက်နေလို့ ... နေဝင်တာနဲ့ အခန်းထဲကို အဝင်မခံတော့ဘူးဗျ ... ။
အခုဆို ဘုရားစင်အောက် ကျုပ်ထွက်အိပ်ရတာ ၅ ရက်ရှိပြီဗျ ... ဟီး ... ဟီး”

အောင်မြင် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ ငိုချလိုက်လေပြီ။ သူကြီးက
မိမိရင်ထဲသို့ အတင်းမျက်နှာ အပ်ပြီး ငိုနေသော အောင်မြင်ကို အသာဖက်
မှေးထားလိုက်ရ၏ ။ ပြီးတော့ အောင်မြင်ကျောကို အသာပွတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးမိ၏ ။

“တရားနဲ့ ဖြေပါ အောင်မြင်ရာ”

သူကြီး၏ အဆီအငေါ့မတည့်သော နှစ်သိမ့်စကားကြောင့်
ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသော အောင်မြင် ငိုနေရာမှ တွန့်ခနဲ ဖြစ်ပြီး
မျက်ရည်များပင်ပြန်ဝင်သွားခဲ့ရ၏ ။

“ဟာသူကြီးကလဲဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမ သေတာကျနေတာပဲ”

ထိုအခါကျမှ သူကြီးက သူ့စကားကို ပြန်တွေးပြီး “ဟဲ” ခနဲ ရယ်၍
မျက်နှာချိုသွေး ...

“အဲဒီ အခြေအနေမှာ ကျုပ်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
သူများမယားကို ခိုးပြီး ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်လုပ်လာတဲ့သူကို အမှုဖွင့်ရုံပဲ
ရှိတော့တာပေါ့ဗျ”

သူကြီးက ဘယ်လက်ဝါးကို ညှာလက်သီးနှင့် ထိုး၍ ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်။ အမှုကို ဖွင့်ရမယ်။ ငါ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဒီရွာမှာ ဒီလိုမတော်တရော် ဖောက်ပြန်မှုမျိုး မရှိစေရဘူး။ စံပြအနေနဲ့ ဒီနတ်ကို ထောင်ကျအောင်ကို လုပ်ရမယ်”

သူကြီးက အားကြိုးမာန်တက်နှင့် ကြိမ်းမောင်းနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်သည်နှင့် “အင့်” ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တွေဝေသွားရလေသည်။

“အောင်မြ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါ်လိုက်၏ ။

“ဗျာ . . .”

အောင်မြက ညောင်နာနာသံလေးနှင့် ပြန်ထူး၏ ။

“အဲဒီ ကိုကြီးကျော်က ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်။ ငါက ဆင့်စာကို ဘယ်လိပ်စာနဲ့ ပို့ရမှာလဲ”

အောင်မြင်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ ခပ်လေးလေးအသံနှင့် ဖြေသည်။

“ပခန်းမင်းကျော်စွာဆိုတော့ ပခန်းမှာ ဖြစ်ဖို့ များတယ်ဗျာ။ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ဆင့်စာ ကျုပ်ကိုသာ ပေး။ သို့ . . . ပခန်းမင်းကျော်စွာ၊ ပခန်းမြို့ဆိုပြီး လိပ်စာတပ်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြို့က စာတိုက်ထဲ သွားထည့်လိုက်မယ်ဗျာ”

“အမှုလာရင်မဆိုင်ရင် ငါက ဘယ်ကို လိုက်ဖမ်းရမှာလဲဟင်”

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ . . . မိစ်လုကို တော်ကောက်သွားတာ နတ်ကတော် ရွှေရွှေကတစ်ဆင့် ပူးကပ်ပြီးတော့ မဟုတ်လား။ အမှုဆိုင်တဲ့ နေ့ကျရင်လည်း နတ်ကတော် ရွှေရွှေကို ခေါ်ပူးခိုင်းပြီး တရားခံအဖြစ် စွဲလိုက်ရမှာပေါ့”

သူကြီးက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍ “တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟူသော
အမူအရာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ကြိုးဝါး၏ ။

“စိတ်ချ အောင်မြဲ လာသာ လာပါစေ။ သူကြီး ဦးစံရရဲ့ အာဏာစက်ကို
ဒီအရက်သမား မယားခိုးနတ် ကောင်းကောင်းကြီးကို သိသွားစေရမယ်။ ဟင်း . . .”

သူကြီးနှင့် အောင်မြဲ လေထဲတွင် လက်ဝါးချင်း ဖြောင်းခနဲ မြည်အောင်
ရိုက်လိုက်ကြ၏ ။

*

သူကြီးအိမ်တွင် တရားစီရင်မည့် နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ နတ်ကို
လူက တရားစွဲသည့် အမှုဆန်းသတင်းကြောင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ကပင် လာရောက်
နားထောင်သူတွေ ရှိကြလေသည်။ အောင်မြဲနှင့် မိစံလှတို့
လင်မယားမရှေးမနှောင်းပင်။ လိပ်ပြာပူးမည့် နတ်ကတော် ရွှေရွှေလည်း
မျက်နှာရောင်စုံနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူကြီးအမိန့်နှင့်မို့ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်တော့
မဟုတ်။ နှုတ်ခမ်းနီရဲနေအောင် ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကို
ထော်လန်နေအောင် စူထားသည်။

လူစုံသည်နှင့် သူကြီးက နတ်ကတော် ရွှေရွှေခေါ် လှရွှေအား
ကိုကြီးကျော်ကို ပင့်ခိုင်းလေသည်။ ယခင်တုန်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်နှင့်
တုန်တက်လာအောင် ရွှေရွှေထံ မည်သည့် နတ်မှ ဝင်မလာခဲ့ပါ။ လေး၊
ငါးကြိမ်ကြိုးစား၍ လည်း မရတော့ ရွှေရွှေ လက်လျှော့လေပြီ။ အားလုံး
ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။

သူကြီးက စိတ်အိုက်သော မျက်နှာနှင့် အောင်မြဲဘက်သို့ လှည့်မေး၏ ။

“ကဲ . . . အောင်မြဲ၊ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။

တရားခံက မလာတော့ ငါက ဘယ်သူ့ကို စီရင်ချက်သွားချမှာလဲ။ လူဆိုရင်တော့ ဆင့်ခေါ်တာ။ မလာရင် ဝရမ်းထုတ်ပြီး သွားဖမ်းလိုက်ရုံပဲ။ ခုဟာက အိမ်ခြေရာခြေမရှိတဲ့ နတ်ဆိုတော့ ငါလည်း ဘယ်လိုကံဖမ်းရမှန်းမသိဘူး။ မင်းရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောဦးလေကွာ”

အောင်မြင်က မိစ်လှကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍ မျက်လွှာချပြီး လေပျော့လေးနှင့် ဖြေ၏ ။

“ကျုပ်က ဘာပြောရဦးမှာလဲ။ အဓိကကတော့ ဘုရားစင်အောက်မှာ မအိပ်ရရင် ပြီးတာပဲ”

“မိစ်လှ . . ညည်းသဘောကရော”

ခေါင်းငုံ့ထားသော မိစ်လှကို သူကြီးက မေး၏ ။ မိစ်လှကည်း ကျူဖျာကွက်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးခြစ်နေရာမှ ပြော၏ ။

“ကျွန်မလည်း ဘာမှ မပြောတတ်ပါဘူး အရီးရယ်။ အိပ်မက်ထဲမျှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား ခါးကြီးတဝင့်ဝင့်နဲ့ ကိုကြီးကျော်ကို စိတ်ထဲက အလန့်စွဲနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူ့စကား နားမထောင်ဘဲ အောင်မြဲနား ကပ်ရင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ချည်း စိတ်ထဲ ထင်နေတော့တာပဲ”

သူကြီး ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်လိုက်၏ ။ တူမ ဖြစ်သူ မိစ်လှဘက်ကို ကြည့်တော့လည်း အပြစ်ဟု မဆိုသော။ ကြောက်တာကို မကြောက်နှင့်ဟူ၍ လည်း တား၍ ရသည်မဟုတ်။ နတ်က အိပ်မက်ပေးသည်ဟု သဘောထားလျှင် ရသော်လည်း အကယ်၍ ကြိမ်းသလို တကယ်လုပ်ခဲ့ရင် လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။

“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

နတ်ကတော် ရွှေရွှေ၏ စကားကို သူကြီးက

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးဖြင့်။

“အင်း . . . ဘယ်လိုများပါလိမ့်၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဟ”

“ဒီလိုပါ သူကြီး . . . သူများကလည်း အိမ်က နတ်နန်းမှာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တောင်းပန်ပေးမယ်။ မိစ္ဆာကလည်း ဒီတစ်ခါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကြီးကျော်ကို တွေ့ရင် တောင်းပန်ကြည့်ပေါ့။ ကိုအောင်မြင်ကလည်း လုပ်ကျွေးရတဲ့ အိမ်ဦးနတ်ပါ။ ကိုကြီးကျော်ကလည်း စောင့်ရှောက်ဖို့ တော်ကောက်ထားတဲ့ နတ်ဆိုတော့ နတ်ချင်းအတူတူ မျှမျှတတ ဝေစားကြ။ အဲ . . . အခွင့်အရေးကို ညှိယူပါလို့ ပြောတာပေါ့”

ရွှေရွှေ၏ စကားအဆုံးတွင် သူကြီး၏ မျက်နှာဝင်းခနဲ လက်သွားပြီး ပေါင်ကို ဗြန်းခနဲ မြည်အောင် ဝမ်းသာအားရ ရိုက်ချလိုက်မိ၏ ။

“ဟုတ်တယ် အောင်မြ၊ ဒီအကြံကောင်းတယ်။ ဘယ်လိုလဲ အောင်မြ”

အောင်မြက အင်တင်တင် လုပ်နေရာမှ လေးတွဲတွဲအသံကြီးနှင့် . . .

“အင်း၊ ဒီအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ဘုရားစင်အောက်မှာ ထွက်အိပ်ရတာ ထက်စာရင်တော့ တစ်ဝက်စီဆိုတဲ့ အကြံက မဆိုးပါဘူး။ အဲဒီ တစ်ဝက်ကိုကျတော့ ဘယ်လိုသတ်မှတ်ပြီး ခွဲမှာလဲ”

ရွှေရွှေက သူ့အကြံကို လက်ခံသည်ဟု ပြောသဖြင့် အားတက်သွားပြီး နောက်ထပ်အကြံကို အားတက်သရော ထပ်ပေးသည်။

“ဒီလိုလုပ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ရက်ခွဲလိုက်။ ကိုကြီးရဲ့ ရက်ဆိုရင် အောင်မြက ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားစင်အောက် သွားပေါ့။ ကိုယ့်ရက်ကျမှ အခန်းထဲကို ဝင်ပေါ့”

“အဲဒီ အစီအစဉ် ကောင်းသားပဲ အောင်မြ”

သူကြီးက ပြုံး၍ ထောက်ခံ၏ ။ အောင်မြ အပြင်းအထန်

စဉ်းစားနေပြန်သဖြင့် ငြိမ်သွားပြန်လေသည်။ ပြီးတော့ တွေးတွေးဆဆနှင့် မေး၏။

“တစ်ပတ်မှာ (၇) ရက် ရှိတာလေဗျာ။ အညီအမျှ ခွဲလို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ကျုပ်ကတော့ အနစ်အနာမခံနိုင်ဘူးနော်။ အညီအမျှ ခွဲရင် (၃) ရက်စီဆိုတော့ ပိုနေတဲ့ တစ်ရက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူကြီးနှင့် ရွှေရွှေတို့ ခေါင်းရှုပ်သွားချိန်တွင် လာကြည့်သူ ပရိသတ်ထဲမှ အော်ပြောသံ တစ်သံထွက်လာခဲ့သည်။

“ပိုတဲ့ တစ်ရက် ငါ့အတွက် ထားလိုက်တော့”

မိမိလှက ရှက်ပြီးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသော်လည်း အောင်မြင်တော့ တွန့်ခဲပင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ . . .”

သူကြီးက ဝုန်းခနဲ ရပ်၍ ဒေါသတကြီး မေးလိုက်သော်လည်း တရားခံက ရှာမတွေ့။ သူကြီးက မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်ထိုင်ပြီး . . .

“ဒီလိုလုပ်ကွာ . . . ငါအစီအစဉ် ချပေးလိုက်မယ်၊ အောင်မြင် တစ်ရက်ဆို၊ ကိုကြီးကျော်ကို တစ်ရက်ပေးလိုက်၊ ဒါဆို . . . မညီမျှစရာ မရှိတော့ဘူး။ ကြားလား . . . ရက်ခြားစီပေါ့”

အောင်မြင်ရော မိမိလှပါ ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ကြသဖြင့် သူကြီးဦးစံရ အလုံးကြီး ကျသွားရ၏ ။

မိမိအစီအစဉ် ကောင်းလှချေလားဟု စိတ်ထဲကပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ချိုး ကျူးနေမိသည်။

အောင်မြင်တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို သူကြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေရသည်။ တစ်ပတ်ကျော်သည်အထိ ဘာသံမျှ မကြားရတော့မှ သက်ပြင်းကို မျှောချရ၏ ။

သူကြီးကသာ ပူပန်သောကရောက်နေပေမယ့် အဆင်ပြေလိုက်တာမှ ပြေပြေ ပြေပြေနှင့်တောင် မြည်နေသေး၏။

ညနေဆိုလျှင် အောင်မြင်နှင့် သောက်ဖော်သူငယ်ချင်းတို့ ဝဲလည်ဝဲလည်နှင့် ရောက်လာပြီး မရဲတရဲနှင့် မေးကြပြီ။

“ဟေ့ . . . အောင်မြ၊ ဒီနေ့ ဘယ်သူ့နေ့လဲကွ”

အောင်မြက မသက်သာသော မျက်နှာနှင့် မဖြေချင် ဖြေချင်နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီနေ့ ငါ့နေ့လေကွာ”

ကာလသားအုပ် ကိုယ့်အိမ်မီးလောင်သွားသော မျက်နှာတွေနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြန်သွားကြ လေသည်။ နောက်ရက်တွင်လည်း . . .

“ဟေ့ . . . အောင်မြ၊ ဒီနေ့ရော . . .”

အောင်မြက အားရဝမ်းသာမျက်နှာနှင့် အားရပါးရပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီနေ့ ကိုကြီးကျော်နေ့လေကွာ”

“ဟေး . . .”

ကာလသားအုပ်တို့ ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် သောက်ပွဲကျင်းပကြလေတော့သည်။ အောင်မြတို့ အဆင်ပြေလိုက်ပုံက သူမိန်းမကို ကိုကြီးကျော်သဘောမကျတော့မှာပင် စိုးရိမ်နေသေးသည်။

အောင်မြအဆင်ပြေနေပုံကို သဘောကျပြီး

ကာလသားအိမ်ထောင်ရှင်အားလုံးက မိမိတို့၏ ဇနီးသည်များကို ကိုကြီးကျော် ဘယ်နေ့ သဘောကျပြီး မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေကြသည်။

ဟားခလုတ်မဂ္ဂဇင်း

မင်းလားကွ သင်္ဘောပြန်

ဦးအောင်မင်းသည် အားနာတတ်သည့် နေရာတွင်

စံချိန်လွန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဘယ်မျှအထိ အားနာတတ်ပါသနည်းဆိုသော် အသက်ရှူတာကိုပင် မိမိတစ်ယောက်တည်း ရှူသောကြောင့် အခြားသူများအတွက် နည်းသွားပြီး မိမိတစ်ယောက်တည်း အခွင့်အရေးယူသလို များဖြစ်နေမလားဟူ၍ အားနာနေတတ်သူဖြစ်သည်။ အရာရာတွင် မိမိဘက်ကို ဘယ်တော့မျှ မစဉ်းစားတတ်။ မိမိနှင့် ဆက်ဆံသော တစ်ပါးသူဘက်မှ ဘယ်လိုများ နစ်နာမှုရှိလေမလားဟု ရှာကြံစဉ်းစားနေတတ်သူဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့်ပင် အရာရာတိုင်းတွင် ခံဘက်ကချည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်သောအခါမှ နောင်တရန်ညှိသူ မဟုတ်။ ယခုလို အသက် (၅၀) ကျော်အထိလည်း အားနာမြဲ အားနာဆဲပင်တည်း။ ဦးအောင်မင်း တစ်သက်တာတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ရန်ဖြစ်ဖူးဖို့ မပြောနှင့်၊ စကားအချေအတင်ပင် များဖူးသူဟူ၍ မရှိပါ။ မရှိရသည့် အကြောင်းရင်းက မည်သူနှင့်မျှ အတိုက်အခံ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင် မပြောဖူးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မင်းသည် ယခင်က ဌာနတစ်ခုတွင် ဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။

အရာရှိဆိုးဆိုး၏ လက်အောက်တွင် ဆယ်နှစ်ကျော်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ရ၏ ။

ထိုအရာရှိသည် တစ်ဘို့တည်းသမား၊ အောက်ဖိ အထက်ဖား၊

ကိုယ့်အတွက်တစ်ခုတည်းပင် ကြည့်သောသူဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့်ပင်

မပြေလည်သည့်ကြားက မျက်စိစုံမှိတ်၍ ပင်စင်ယူသွားကြသူတွေ အများကြီးပင်။

ဦးအောင်မင်းနှင့် ကတော့ လက်ပွန်းတတီးအနီးကပ် အမှုထမ်းခဲ့သော်လည်း

မကျေမလည် တစ်ခါပင် မဖြစ်ဖူးပါ။ ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်ကြသူတွေက

ဦးအောင်မင်းကို တအံ့တဩ မေးကြသည်။

“မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေ ကိုအောင်မင်းရာ။ လူပေါင်းတစ်ရာလောက် ဆက်ဆံရင် (၉၉) ယောက်က ဒဏ်မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးတဲ့ ဦးစီးကို ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံတာကျတော့ အဖုအထစ် မရှိ အဆင်ပြေလို့ပါလား။ ခင်ဗျားမှာ ဘာဆေးရှိလဲဗျ။ ကျုပ်တို့ကိုလည်း ပေးပါဦးဗျာ။ (၉၉) ယောက်လုံး မတည့်ပေမယ့် တည့်တဲ့ (၁) ယောက်က ခင်ဗျားဖြစ်နေတာ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူးဗျာ”

ဦးအောင်မင်း ပြုံး၍ သာ နေ၏။ ဦးအောင်မင်း ပြုံးနေလေ မေးသူတွေက မရိုးမရွ ဖြစ်လေပင်။ မေးလွန်းမက မေးကြတော့ သူ၏ နည်းစနစ်ကို ပြောပြပါသည်။

“ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်လို့ တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ။ လူပဲ၊ နာတာ ကျင်တာ၊ မကျေနပ်တာ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်လာတဲ့ မကျေနပ်မှုကို ဖြေတဲ့ နည်းရှိတယ်ဗျ”

“အဲဒီ နည်းကို မေးတာပဲ ကိုအောင်မင်းရ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ ဒီလောက်တောင် ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတဲ့ အရာရှိမျိုးကို ဘယ်လိုနည်းစနစ်ပဲသုံးသုံး သည်းခံနိုင်ဖို့ရာ လမ်းမမြင်ဘူး လို့ သတ်မှတ်ထားတာကိုး”

“ကျွန်တော့်နည်းစနစ်က လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီ အရာရှိက မတရားဆူငေါက်ဖိနှိပ်လို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ . . . မရှိသေ့စကား အိမ်သာထဲကို တန်းပြေးတော့ တာပဲဗျ”

“ဗျာ၊ ဘယ် . . . ဘယ်လို . . . ဘယ်လို ကိုအောင်မင်း”

နားထောင်နေသူအားလုံး အပြင်းအထန် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ မကျေနပ်စိတ်ကို အိမ်သာထဲမှာ ဘယ်လိုဖြေတာပါလိမ့်ဟူသော ပဟေဠိက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ တစ်ရက်စာပြီး၍ ဖြတ်ထားသော နောက်အပိုင်းထက်

စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။ ကိုအောင်မင်း ကရှင်းပြသည်။

“အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ။ မဟုတ်တယုတ်နည်းနဲ့ စိတ်ဖြေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုံခြုံတဲ့ ရေလောင်းအိမ်သာရဲ့ အိမ်သာခွက်ထဲမှာ အဲဒီ အရာရှိမျက်နှာပေါ်လာအောင် စိတ်သွင်းပြီး ရှုလိုက်တယ်ဗျာ၊ ပေါ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ခွေးငေါက်သလို ငေါက်ပြီး ပအောင် ဆဲပစ်လိုက်တာပဲဗျာ။ စိတ်မပြေမချင်း အိမ်သာထဲက မထွက်ဘူး။ မကျေနပ်ဒေါသဖြစ်တဲ့ အချိန် အိမ်သာခွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆဲရတာ ဘယ်လောက်တောင် အရသာရှိမလဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အိမ်သာထဲက ထွက်လာရော ကျွန်တော် ဒေါသတွေ ပြေသွားပြီ။ အဲဒီ အရာရှိကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြန်ပြောလို့ ရပြီ။ ပြဿနာလည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုင်း . . . ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလဲ”

သူနည်းနှင့်တော့ သူတော့ ဟုတ်လို့နေသည်။ သည်းမခံနိုင်၍ အလုပ်ထွက်သွားကြသူတွေ ပင် နောင်တရသွားကြကုန်လေ၏ ။

“ဟုတ်ပါကွာ၊ တို့မှာတော့ မခံနိုင်လို့ ထွက်တယ်။ ဘယ်သူနစ်နာလဲ၊ တို့ပဲ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝရောက်ပြီး ဒုက္ခရောက်တယ်။ ကိုအောင်မင်း နည်းကိုအစောကြီးက သိလို့ကတော့ ပြီးပြီ။ အိမ်သာမှန်သမျှ တွေ့တိုင်းကို အဲဒီ လူမျက်နှာပေါ်အောင် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အားတိုင်း ဆဲနေပါတယ်ကွာ”

အလုပ်ထဲမှာသာ သည်လိုမဟုတ် . . . ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သည်အတိုင်းပင်၊ ဦးအောင်မင်းက မုဆိုးဖို၊ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိသည်။ ဆွေမျိုးသားရင်းလည်း နည်းပါးသူဖြစ် သောကြောင့် သားဖနှစ်ဦးတည်းသာ နေ၏ ။ ဦးအောင်မင်းသမီးက ရပ်ကွက်ထဲတွင် အလှဆုံး အပျိုစာရင်း၌ ၁/၂/၃ ထဲဝင်သူဖြစ်သည်။ အပျိုလှလှအိမ်ဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း မှောင်ပြီဆိုသည်နှင့် လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းရောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေသည်။

ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ဝင်များကား အဝင်၊ အထွက်စောင့်ဆိုင်းနေသူ

စသည်ဖြင့် စည်ကားလှ သည်မှာ ဗဟိုမဏ္ဍပ်လား အောက်မေ့ရ၏။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ စိန်ဂေါ်လီဇာတ်ခင်းကြတာတွေ ရှိသေးသည်။ လာရောက်ဖျော်ဖြေကြသော အဖွဲ့များကလည်း တူရိယာအမျိုးအစား စုံလင်လှသည်။ ဘင်ဂျီမှသည် ဖျဉ်စလေးများနှင့် ကျက်ထားသော စဉ့်အိုးလေးများအထိ ပါ၏။ ဂီတအမျိုးအစားကလည်း ရတု၊ ရကန်၊ အဲ၊ အန်၊ အိုင်ချင်းမှသည် ဂျောက်ဂျက်ထိ ကြားမလပ်ရ အောင် စုံလင်လှပေသည်။

လူပျိုလှည့်တီးဝိုင်း၏ အရသာထဲတွင် သီချင်းများကို စောင်းမြောင်းသီဆိုခွင့်ရရှိနှင့် အပြည့်အဝ ခံစားရသည် မဟုတ်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်များထဲက ဘယ်တော့ သမီးရှင်က ထွက်ပြီး ချဲမလဲမသိဘူးဆိုသည့် ဇာတ်ရှိန် အမြင့်ဆုံး အကွက်ကို စောင့်စားရသည့် ခံစားချက်လည်း ပါဝင်သည်။ ဤခံစားချက်ကို မိန်းကလေးအိမ်ရှေ့တွင် လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်ဖူးသူတိုင်း သိ၏။ သီချင်းတွေက ထိရောက်လွန်းပြီး သမီးရှင်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်၊ ရုံးတိုင်လျှင် တိုင်၊ မတိုင်လျှင် ထွက်ကြမ်း၊ လမ်းဘေးဂီတရှင်များ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပြေး။ ဤသည်ကပင် ကာလသားများအတွက် အရသာတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မင်းသမီးကို လာရောက်ပိုးပန်းသော ကာလသားများကတော့ ထိုအရသာကို မရနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးအောင်မင်းသည် ဘယ်တော့သောအခါမှ ထွက်ကြမ်းမည့်သူ မဟုတ်သောကြောင့်ပင်။ ထွက်မကြမ်းမှန်း သိသော်လည်း ကိုယ်ပိုးသည့် ကောင်မလေး (ဦးအောင်မင်းသမီး) ကြားလျှင် တော်ပြီဟု သဘောထား၍ ရသေးသည်။ ခုတော့ ဒီဖီလင်လောက် ပင်မရနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့် မရနိုင်ကြောင်းကို အသေးစိတ်ရှင်းပြပါမည်။

ဦးအောင်မင်းတို့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဦးအောင်မင်းသမီး စံပယ်ဖြူမှလွဲ၍ ပိုးပန်းလောက် သော ရွယ်တူမိန်းကလေး တစ်ဦးမျှ မရှိပါ။ ဦးအောင်မင်း အိမ်ရှေ့တွင် လာရောက်ဖျော်ဖြေသော ဂီတအဖွဲ့များသည် ဟိုအိမ်က အပျိုလိုလို၊ ဒီအိမ်က အပျိုလိုလို လုပ်၍ မရနိုင်ခြင်းကို ဆိုလိုပါ သည်။ ဤအိမ်ရှေ့၊

ဤနားတွင်မှ လာရောက်ဖျော်ဖြေကြပြီဆိုလျှင် စံပယ်ဖြူကို လာရောက်ပိုးပန်းကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များမှ လူကြီးတွေပင်မက ကလေးတွေပင် သိနေပေပြီ။ သို့သော် ဦးအောင်မင်းက သူ့သမီးကို လာရောက်ပိုးပန်းသော အဖွဲ့ဟု လုံးဝသဘောမထားပါ။ အပျင်းပြေ လာရောက်တီးမှုတ်သူများဟု သတ်မှတ်ထားလေသည်။ တူရိယာသံသဲ့သဲ့ကြားသည်နှင့် ထိုဖျော်ဖြေရေးဝိုင်းသို့တယောနှင့် ဘိုးတံကို ဆွဲပြီး ရောက်လာသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ရောနှော၍ ဆိုရန် တီးရန် မဲတင်းလာသူ ဦးအောင်မင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူ မရသည့် သီချင်းဆိုလျှင် အသာငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ အဆိုသာရသည့် သီချင်းဆိုလျှင် ဝင်၍ ဆိုသည်။ အတီးပါရသည့် သီချင်းဆိုလျှင် တယောလေးပါးမှာ ကပ်၍ ဝင်ရောက်ပါရမီဖြစ်၍ ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူကပင်ကြိုရောက်နေတတ်သေးသည်။ သမီးကို ပိုးပန်း၍ စောင်းမြောင်းချိတ်ဆိုသော တီးဝိုင်းတွင် ဖအေက အားတက်သရော ဝင်ရောက်တီးမှုတ်နေသော အခါ တီးရဆိုရသော ကာလသားတို့မှာ ဘယ်မှာ ဖီလင်ရှိပါတော့မည်နည်း။ ဦးလေး ပြန်စမ်းပါဗျာ ဟူ၍ ဖြစ်သော ကိစ္စမဟုတ်။ ဒါက တစ်ရက်တည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နေ့စဉ်ဆိုတော့ ဘယ်ကာလသားမှ မလာကြတော့။ ဦးအောင်မင်း အိမ်ရှေ့တွင် ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့တွေ ကန်းကုန်းသည်။ ဒါကို ဦးအောင်မင်းက ပြောသေးသည်။

“သမီးကို လာပိုးပန်းကြတဲ့သူငယ်တွေ အားနာလိုက်တာ သမီးရယ်။ အဖေဝင်ရှုပ်လို့ သူတို့ရဲ့ အဆိုအတီးအစီအစဉ်လေးတွေ ပျက်သွားကြရတာ ။ ဒီလိုသာ ပျက်သွားမယ်မှန်း သိရင် အဖေဝင်မရှုပ်ပါဘူးကွာ။ အခုတောင် လိုက်ခေါ်ရမလားစဉ်းစားနေရတာ ။

“အို . . . အဖေကလည်း။ ဘာလို့ လိုက်ခေါ်ရမှာလဲ၊ အမိပွယ်မရှိ”

“အားနာလို့ပါ သမီးရယ်။ ဦးလေးနောက်ကို ဝင်မရှုပ်တော့ပါဘူးကွာ။ ဦးသမီးကို ငါ့တူတို့ လွတ်လွတ်ဝိုက်ကြပါတော့လို့ ပြောမှာပေါ့ သမီးရဲ့။”

စံပယ်ဖြူက အတင်းတားထားသဖြင့် လိုက်ခေါ်မည့် အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းငံ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် သမီးကို ချောပြောနေသေးသည်။ စံပယ်ဖြူက . . .

“သွားလိုက်ခေါ်ချင် ခေါ်လေ၊ သွားခေါ်တာနဲ့ သမီး အိမ်က ထွက်အပြေးပဲ” ဟု ပြောလိုက်မှပင် ပတ်တော်ပိတ် ဇာတ်သိမ်းသွားလေတော့သည်။ ဦးအောင်မင်းက ဤကဲ့သို့ ဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေသော ဦးအောင်မင်းပေတည်း။

*

ဦးအောင်မင်းအိမ်ရှေ့တွင် ဂီတသံများဆိတ်သုဉ်းသွားပြီးနောက် ကာလသားများ နည်းဗျူဟာပြောင်းသွားကြတော့သည်။ အအေးပတ်ခံ၍ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မဆိုကြ မတီးကြတော့။ ဆက်ဆံရေး ပြေလည်လှသော ဦးအောင်မင်းအိမ်ကို တိုက်ရိုက်ပင် နေ့ခင်းကြောင့် တောင် လာရောက်လည်ပတ်ပြီး ပိုးပန်းကြလေတော့သည်။ ဒါကို ဦးအောင်မင်းလည်း သိပါသည်။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာ တစ်ချက်တင်းမပြပါ။ လာသမျှ လူအားလုံးကို ရေခွေး၊ ထန်းလျက်များ အပြည့်အစုံချ၍ ဒိုင်ခံ ဧည့်ခံလေတော့သည်။ တစ်နေကုန် လူသာလဲသွားသည်။ ဦးအောင်မင်းကတော့ ကျန်းမာရေးပင် မထ။

“အဖေရယ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်နေစမ်းပါ။ လာသမျှ လူကို အဖေက ဧည့်ခံနေတော့ သမီးအတွက် လူရွေးနေသလို ဖြစ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်တောင် မတင့်တယ်တော့ပါဘူး အဖေရယ်။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဆင်ခြင်ပါဦး။”

“သူ့ဘာသူ ဘာအကြောင်းနဲ့ လာလာပေါ့ သမီးရယ်။ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ မဟုတ်လား။ အဖေနဲ့သမီးနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ။ သမီးကို လာပိုးတဲ့သူတွေဆိုတော့ သမီးက ရေလိုက်ငါးလိုက်ဧည့်ခံနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီတော့ အဖေပဲ ကျန်တာပေါ့ သမီးရဲ့။ အဖေကသာ မျက်နှာကြီး တင်းထားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ သူငယ်တွေ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်တွေ

ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ သမီးရဲ့။ အားနာစရာပါ သမီးရယ်”

စံပယ်ဖြူက ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဦးအောင်မင်းကတော့ ရေနွေးအိုး အတည်မပျက်၊ ဒိုင်ခံ ဧည့်ခံခြင်း အမှုမပျက်ပင်။ စံပယ်ဖြူကို လာရောက်ပိုးပန်းသော ကာလသားများ ဒီနည်းနှင့်လည်း မအောင်မြင်ပါ။ လာရောက် ပိုးပန်းသော စံပယ်ဖြူကို အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရဘဲ ဖအေဖြစ်သူနှင့် စကားပြောရသောကြောင့် အရင်းနှီးလွန်လာပြီး ကြာတော့ မျက်နှာပူလာသည်။ အသာအယာပင် နောက်ဆုတ်တပ်ခေါက်ပြီး အလာကျရာမှ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကြကုန်၏ ။ ဧည့်ပါးသွားလေပြီ။

ဦးအောင်မင်း နေ့ခင်းနေ့လယ် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ချိန်ရလာလေပြီ။ သို့သော် လုံးဝ ကင်းစင်သွားသည် မဟုတ်။ ညနေပိုင်း တစ်ယောက်ကျန်သေးသည်။ ထိုသူကား ထွန်းဇော်ဦး။ မျက်နှာကား ဗီဒီယိုမင်းသားနီးပါး အဆင်ပြေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဘော်ဒီပြုပြင်ထားသော အားကစားသမားတစ်ဦးအလားကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသည်။ အသားအရေသာ မကြမ်းတမ်းလျှင်၊ အနက်နုရောင်မဟုတ်လျှင် မင်းသားလုပ်စားသင့်သောဟု အကြံပေးရမည့်သူပင်။ ပုံစံကို ကြည့်လျှင် ရန်ကုန်သား လူလည်ရုပ်ပေါက်သော်လည်း ဧကန်စင်စစ်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။ ထွန်းဇော်ဦးသည် ဘာကိုမှ ဂဃနဏ သိသူမဟုတ်။ ဝါးခြမ်းယူခဲ့ဆိုလျှင် ဝါးလုံးတွေလည်း လက်ချည်းသက်သက်ပြန်လာမည့်သူပင်။ ဝါးလုံးကို ခွဲ၍ ယူသွားလျှင် အဆင်ပြေသည်ဟု စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်။

ဉာဏ်မကောင်းသော်လည်း လူ့သတ္တဝါဗီဇ၊ ပင်ကိုသဘာဝအရ စံပယ်ဖြူကို လိုချင်တာတော့ သိသည်။ မည်ကဲ့သို့ ပိုးပန်းရသည်ကို သိသူမဟုတ်။ သူက သဘောသား၊ သဘောသားဆိုလို့ နိုင်ငံခြားသဘောတွေနှင့် ကမ္ဘာအနှံ့အပြားသွားရသော သဘောသားမဟုတ်။ ဧရာဝတီကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် စုန်ဆန်သွားလာသော ကုန်တင်သင်္ဘောမှ

သဘောသားဖြစ် သည်။ တစ်ခေါက်ထွက်သွားလျှင် လနှင့်ချီ ကြာတတ်ပြီး
နားလျှင်လည်း လနှင့်ချီကြာတတ်၏ ။

ထွန်းဇော်ဦးစံပယ်ဖြူကို တွေ့ပြီး အသည်းအသန်ချစ်မိသွားပြီဆိုတော့
အပြင်းအထန် ပိုးပန်းဖို့ စိုင်းပြင်းတော့သည်။ သို့သော် ဘယ်ကနေ စ၍ ဘယ်လို
ပိုးပန်းရမည်ကိုတော့ မသိ။ သည်တော့ ကျန်တဲ့ ကာလသားတွေအတိုင်း
သဘောနားသည့် အချိန်တွင် ဦးအောင်မင်း အိမ်သို့ အလည်အပတ်သွား၏ ။ သို့သော်
စံပယ်ဖြူကို မျက်လုံးနှင့်ပင် လှန်ကြည့်ရဲသူ မဟုတ်။ စံပယ်ဖြူကို မျက်လုံးနှင့်
လှန်မကြည့်ရဲ၍ ဦးအောင်မင်းကို ကြည့်ရဲသလားဆိုတော့ သူ့သမီးကို
လာပိုးပန်းသည် ဆိုသော အသိနှင့် ပို၍ ပင် မကြည့်ရဲသေး။ သည်တော့
ဘာလုပ်သနည်း။ ဗလစ်ဆန်အောင် စကားဖောင်နေကြသော ကာလသားများ၏
နောက်တွင် အသာဝင်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် ထိုင်နေ တတ်သည်။ အချိန်ကုန်လျှင်
ထပြန်လာခဲ့သည်။ ဒါက စံပယ်ဖြူကို သဘောနားနေချိန်တွင် ပိုးပန်းသော
ထွန်းဇော်ဦး၏ ကြိုးပမ်းမှုဂိတ်ဆုံးပင်။

ကာလသားများ ခြေချင်းလိမ်နေချိန်တွင် ဦးအောင်မင်းက
ထွန်းဇော်ဦးကိုပင် သတိမထားမိ။ နောက်ပိုင်း ကာလသားများ
အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိ၍ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်တပ်ခေါက်သွားပြီးဆိုတော့မှ ထွန်းဇော်ဦးကို ထီးထီးကြီး မြင်ရပြီး
သတိထားမိလာ လေသည်။ ထွန်းဇော်ဦး လူပျိုသွားလှည့်ပုံကိုကြည့်ပါ။

ညနေ (၆) နာရီရောက်ပြီဆိုတာနှင့် ဦးအောင်မင်းတို့အိမ်ကို
ကွက်တိရောက်သည်။ ဦးအောင်မင်းခင်းထားသော ရေနွေးကို တစ်ခွက်ပြီး
တစ်ခွက်သောက်၍ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ထိုင်နေလေတော့သည်။ မည်သူကမျှ
စကားမပြောလျှင်နေ၊ သူကတော့ စမပြောပါ။ ဦးအောင်မင်း က စားပြီးပြီလားဟု
မနေတတ်၍ နှုတ်ဆက်လျှင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သဘောမလိုက်သွားဘူးလားဟုမေးလျှင် နားနေတယ်ဟု ပြောပြီးပြီးလျှင်

တိတ်သွားတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းသင်္ဘောတစ်လလုံးနားလျှင် တစ်လလုံးဖြစ်၏ ။
ထွန်းဇော်ဦးကို မမြင်ရလျှင် သင်္ဘောထွက်သွားပြီဟု သိရသည်။
သင်္ဘောပြန်ရောက်သည့် နေ့မှပင် ဦးအောင်မင်းအိမ်သို့ ထွန်းဇော်ဦးရောက်ပြီ။
ဒါဆိုရင် သင်္ဘောပြန်လာမှန်း ဦးအောင်မင်းတို့ သားအဖသိရပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း
ရေနွေးတွေ ဖိသောက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထိုင်နေတော့သည်။

ဒီပုံစံအတိုင်း နှစ်နဲ့ချီ ကြာလာတော့ ဦးအောင်မင်းရော
စံပယ်ဖြူပါထွန်းဇော်ဦးသင်္ဘော ထွက်သွားလျှင် မသိမသာ မျှော်တတ်လာခဲ့၏ ။
ထွန်းဇော်ဦးပြန်ရောက်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ သတင်းစကားမေးပြောသော
အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ထွန်းဇော်ဦးကတော့
ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဟခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သုံးနှစ်ခန့်ကြာလာတော့ စံပယ်ဖြူကို
ဦးအောင်မင်းက ပြော၏ ။

“သမီးကို အဖေတစ်ခုတော့ မေးချင်တယ် သမီးရယ်”

“မေးလေ အဖေ၊ ဘာများ ထူးထူးခြားခြားရှိလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ သမီးမှာ ဘဝအတွက်ရွေးချယ်ထားတဲ့
ဘဝလက်တွဲဖော် တွေ ဘာတွေများ ရှိနေပြီလား သိချင်လို့ပါ။ ရှိရင် အဖေ့ကို
မရှက်နဲ့နော်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနော် သမီး”

“အို . . . အဖေကလည်း ရှိရင် အဖေသတင်းကြားမှာပေါ့။ မရှိပါဘူး
အဖေရယ်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ အဖေ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရေ။ သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့
တိုက်တွန်းမလို့”

“ဟာ . . . အဖေကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်၊ အဖေက ဘယ်သူနဲ့
သဘောတူနေလို့လဲ အဖေ”

“အဖေက သဘောတူနေတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရေ၊ အားနာနေတာ အားနာနေတာ”

“ဘာတွေလဲ အဖေရယ်။ သမီးကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဦး၊ အဖေ သဘောတူတာကရော ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူကမှလဲ သမီးရယ်၊ မောင်ထွန်းဇော်ဦးပေါ့”

“ဟင် . . . ကိုထွန်းဇော်ဦးက အဖေ့ကို ဖွင့်ပြီး ခွင့်တောင်းလို့လား”

“ဘယ်ကလာတောင်းရမှလဲ သမီးရယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခွန်းမှ ပြောတဲ့ အကောင်မဟုတ်ဘူး”

“အို . . . ဒါနဲ့များ အဖေက သမီးကို ဘာလို့များ နေရာချထားပေးချင်တာလဲ”

“သမီးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီအိမ်ကို လာတဲ့ ကာလသားတွေအားလုံး သမီးကို မျက်စိကျလို့ လူပျိုလှည့်လာကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမဆို သိပြီးသား။ ထွန်းဇော်ဦးလည်း ဘာထူးလဲ။ ကျန်တဲ့ လူပျိုတွေဆို သမီးက စိတ်မဝင်စားလို့ တပ်ခေါက်သွားကြတာ။ တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး။ ထွန်းဇော်ဦးကတော့ သမီးက သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတာလည်း သူ မသိဘူး။ အဖေ့ကို လည်း ကြည်ဖြူကျေနပ်အောင်ဆိုပြီး ထူးမကြိုးစားဘူး။ သူ့တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း သင်္ဘောနားရင် လာထိုင်နေတာပဲ။ လူပျိုလှည့်လာမှန်း သိရက်သားနဲ့ ဘာတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ လာထိုင်နေတာ အခုဆိုရင် (၃) နှစ်တောင် ကျော်လာပြီ။ သူက ဘယ်လိုသဘောထားမှန်း မသိပေမယ့် အဖေကတော့ မျက်နှာတော်တော်ပူလှပြီ။ အားလည်းနာလှပြီ။ ဒါကြောင့် သမီးမှာ ရည်ရွယ်ပြီးသား မရှိရင် အဖေမျက်နှာပူအားနာရတာ သက်သာအောင် ထွန်းဇော်ဦးကိုပဲ လက်ခံလိုက်ပါ သမီးရယ်။ အဖေကြားထဲက တောင်းပန်ပါသည်။

“အို . . . အဖေကလည်း . . .”

နောက်ဆုံးတော့ ဦးအောင်မင်းကပင် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား၍
ဖွင့်မေးလိုက်ရသည်။ ထွန်းဇော်ဦးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
စံပယ်ဖြူကလည်း သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးနှင့် နေ့စဉ်
မြင်တွေ့ရနေသော ထွန်းဇော်ဦးကို စကားတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးစ ဝင်ပြောရင်းက
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသဖြင့် မငြင်းတော့ဘဲ ဖခင်ကြီး၏ အစီအစဉ်တိုင်း လက်ခံလိုက်
လေသည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပိုးပန်းကြသော ကာလသားများ
တစ်ယောက်မှမရတစ်လုံးမှ မပြောသော ထွန်းဇော်ဦးက ယောက္ခမကိုယ်တိုင်က
မျက်နှာပူပြီးဖွင့်မေးပေးစားလိုက်သဖြင့် စံပယ်ဖြူလေးနှင့် ထွန်းဇော်ဦးတို့၏
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီး အောင်မြင်ထမြောက်သွားလေတော့သည်။

*

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မကြာခင် ထွန်းဇော်ဦး သင်္ဘော
ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ လင်မယားတို့ ခွဲခွာရသဖြင့်
နှစ်ဦးစလုံး နင့်နေအောင် ခံစားကြရသည်။ ယခင်က
တေမိမင်းဇာတ်ထုပ်ခင်းခဲ့သော ထွန်းဇော်ဦးကလည်း လင်မယားဖြစ်သွားပြီဆိုတော့
မျက်စိနောက် လောက်အောင် ပိုကဲလှပေသည်။ မထုံတက်တေးပုံစံကြီး
ထွန်းဇော်ဦးက အခုတော့ ဦးအောင်မင်း ကိုပင် သတိမထားတော့။

“စံပယ်လေးရေ . . . ရေခပ်ထားပြီးပြီနော်။ မီးဖိုနားက ထထပြီးချင်း
ရေမချိုးနဲ့၊ အပူရုပ်လိမ့် မယ်။ နေစောင်းအောင်လည်း မစောင့်နဲ့၊
အအေးပတ်ဦးမယ်။ ကမန်းကတန်း လောင်းပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးနေနော်။
ပြီးတာနဲ့ ရေနွေးပူပူလေး တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ ကြားလား။ ရေနွေးသောက် ပြီးရင်
သနပ်ခါးလိမ်းလိုက်နော်၊ ရှင်မတောင် အမြစ်တုံးလေး သွေးထားတယ် သိလား။”

ဦးအောင်မင်း ငုတ်တုတ်ကြီးကပင် ထပြေးရမလား။
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရမလား။ မျက်နှာပြောင်တိုက်နေရမလား။ အတော်ပင်

နေရခက်လှပေသည်။ သို့သော် ဆယ်နှစ်ကျော် နှိပ်ကွပ်ခဲ့သော အထက်အရာရှိကိုပင် သည်းခံခဲ့သော ဦးအောင်မင်းဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ အသေးအဖွဲ့ပင်။ အားနာသဖြင့် ပေးစားထားသော သမက်က နည်းနည်းပိုလာ၍ ကသိကအောင် နားကြားပြင်းကတ်တာတော့ အမှန်ပင်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်လခွဲလောက် အကြာတွင် ထွန်းဇော်ဦး တစ်ယောက် သင်္ဘောထွက် သွားပြီး နှစ်လလောက်ကြာကြာတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြန်ရောက်သည့် အချိန်က နေ့ခင်းမွန်း တည့်ကြီး။ ဦးအောင်မင်း နေ့လယ်စာ ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဝန်စည်စလယ်များ ဖြင့် ပြေးတက်လာသော သမက်ကို ကြည့်ပြီး ဦးအောင်မင်း စိတ်နည်းနည်း ညစ်သွားသည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးကို အမြဲကြည့်တတ်သော ဦးအောင်မင်း ထမင်းစားရင်း ကျိတ်တွေးနေမိသည်။

“အင်း . . . ဒီကောင် ပြန်လာရင် မျက်စိတွေ နားတွေ နည်းနည်းတော့နောက်ရဦးမှာပဲ။ ရခါစ တစ်လခွဲလောက်မှာ ခွဲသွားရပြီး နှစ်လလောက်ကြာမှ ပြန်လာတာဆိုတော့ အင်းလေ . . . ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ငါက အဖေဆိုတော့ အလိုက်သိရမှာပေါ့။ ဒီတော့ ထမင်းအမြန်စားပြီး ရပ်ကွက်ထဲ အလည်သွားမှ ဖြစ်မှာ”

ဦးအောင်မင်း ဤကဲ့သို့တွေးပြီး ထမင်းကို လင်းတမျို ကမန်းကတန်းမျိုလေသည်။ သို့သော် မျောက်အုန်းသီးရသကဲ့သို့ မိန်းမလှလှလေးကို ကံကောင်း၍ ရထားသော ထွန်းဇော်ဦးက ကြွေမဲ့ လွန်းလှပေသည်။ ထမင်းကို တက်သုတ်ရိုက်၍ စားနေသော ဦးအောင်မင်းရှေ့မှာပင် ထွန်းဇော်ဦး က စံပယ်ဖြူကို တို့လိုက်၊ စလိုက် စံပယ်ဖြူက မျက်စောင်းထိုးလိုက်၊ ထွန်းဇော်ဦး၏ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်လုပ်နေသည်ကို ဦးအောင်မင်း၏ မျက်လုံးထောင့်စွန်းက မြင်နေရသဖြင့် အူထဲမှ လိပ်လိပ်နှင့် ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“ဪ . . . ဒီကောင်ကလည်း ထမင်းစားပြီးအောင်တောင်

မစောင့်နိုင်ဘူး။ တော်တော်ထောင့်မကျိုးတဲ့ ကောင်။ ဒီသောက်ထမင်းလည်း စားမနေတော့ပါဘူး။ ဆက်စားနေရင် ငါပဲ အရှက်ရဦးမယ်။ မစားတော့ဘူးဟေ့၊ မစားတော့ဘူး”

စိတ်ထဲမှာ အားရပါးရ ဟစ်အော်၍ လက်ဆေးပြီး ကမန်းကတန်းပင် ထွက်လာခဲ့၏။ ထမင်းဝအောင် မစားရသောကြောင့် ဒေါသက အလွယ်တကူနှင့် ကျေမသွား၊ ဆယ်နှစ်ကြာ နှိပ်စက်ခဲ့သော အရာရှိကို တုံ့ပြန်သည့် နည်းအတိုင်း တုံ့ပြန်ရအောင်ကလည်း မိမိကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်ရှက်လို့ မဆုံးဖြတ်နေသောကြောင့် ဘယ်လို ဖောက်ခွဲလိုက်ရမှန်း မသိ၊ လျှောက်ရာ လမ်းတောက်လျှောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မရိပ်မိအောင် မြေကြီးကိုသာ ဖနောင့်နှင့် ကြိတ်ကြိတ်နင်းရင်း ဖြေနေရ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဦးအောင်မင်း မြင်လိုက်ရသည်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပြေးလာသော ခွေးနှစ်ကောင်။ ရှေ့က ခွေးမ နောက်က ခွေးထီး၊ စုံတွဲသဘာဝ အတိုင်း ကလူ၏ သို့၊ မြူ၏ သို့နှင့် ဟိုနမ်း ဒီနမ်း ပတ်ချာယမ်းနေကြသည်။ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် ခွေးလပ်စတိုရီကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ ဦးအောင်မင်းမျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ခွေးမလေးကို နသားပါးယားလုပ်နေသော ခွေးထီးနေရာတွင် ကွဲနှစ်မဲ့လှသော သမက်ကို အစားထိုးမြင်ယောင်လိုက်သည်။ အိမ်သာခွက်ကို အရာရှိမျက်နှာအသွင်ဖြင့် လက်ညှိုးထိုး ဆဲဆိုဖူးသော စိတ်ဖြေနည်းကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် ကြမ်းတုံးခုနေသော ဒေါသအစိုင်အခဲကို ဖြေဖျောက်သည့် စကားလုံးဖြင့် အားရပါးရ ငေါက်ငမ်းကြိမ်းမောင်းပြီး ခွေးထီးလေး၏ နံစောင်းကို အံ့ကြိတ် ဆောင့်ကန်လိုက်လေတော့သည်။ သူ ကြိမ်းမောင်းလိုက်သော စကားလုံးကတော့ . .

“မင်းကရော သင်္ဘောပြန်ပဲလားကွ။ ကဲကွာ . . .” ဟူသတည်း။

ဟားခလုတ်မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၃၊ စက်တင်ဘာ

